

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Förhoppningar.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Förhoppningar.

(Ur: "Teckningar utur Hvardagslifvet" af Fredrika Bremer, 1:sta häftet.)

Jag hade en egen method, för att utan mycken olägenhet vandra lifvets steniga väg, ehuru jag der, snart sagdt, i både fysisk och moralisk bemärkelse vandrade barfotad: — jag hoppades! hoppades från dag till dag, om morgonen på aftonen, om aftonen på morgonen, om hösten på våren, om våren på hösten, från detta år till nästa år, och så hade jag under förhoppningar hoppat öfver nära trettio år af min lefnads vandring, utan att djupt känna af allt, hvad jag saknade, annat än bristen på hela stöflar, hvaröfver jag ute i fria luften lätt tröstade mig, men hvilket i en salon alltid gaf mig en orolig håg att vända hälarne, såsom det minst slitna, framåt; och den vida mer plågånde bristen på allt, utom vänliga ord att hugna i eländets kojor.

Jag tröstade mig som tusende andra med en förhoppningsfull blick på Fortunas rullande hjul, och med den filosofiska anmärkningen: "kommer tid, kommer råd."

Fattig hjälpprest hos en landtprest, med knapp lön och mager kost, moraliskt möglande mellan matmor som trätte och pastor som söp, ungherrn som sprätte och mamseller som, med axlarne höga och fötterna in, gingo ut på besök från morgon till qväll, kände jag en besynnerlig ömhets- och glädjerörelse, då en min bekant skriftligen underrättade mig, att min mig obekanta onkel, Handlanden P*** i Stockholm, låg på sitt yttersta, och hade i ett raptus af slägtkärlek frågat efter: sin odågate brorsson.

På en mer än vanligt stridig och hårdnackad bondkärre skakar tacknämliga brorssonen, med ett litet platt och smalt bylte och en million rika förhoppningar, genast och nedför alla backar, hals öfver hufvud till hufvudstaden.

I värdshuset, der jag steg af, beställde jag mig litet — bara helt litet frukost, ... något obetydligt ... en smörgås ... ett par ägg ...

Värden och en tjock herre gingo af och an i salen och språkade. "Nå det måtte jag säga (sade den tjocka herrn), den der Grosshandlar P***, som dog i förgår, han var mig en riktig baddare!" — Ja ja, tänkte jag, ah ha, ah ha, en baddare, som hade dugtigt med penningar! "Hör min vän! (till uppassaren) kunde han ej skaffa mig ett stycke oxstek, eller någon annan litet fastare mat? Hör! — en skål bouillon skulle icke heller vara ur vägen, ... se till derom och var snar!"

"Ja, sade nu min värd, det var plumpt! Trettiotusen Riksdaler, och det bankomynt! ... Det hade väl ingen i hela staden drömt om ... trettiotusen!"

"Trettiotusen!" upprepade jag i min jubilerande själ, "trettiotusen, hör pojke, uppassare! — skynda fort, gif hit trettiotu ... nej gif mig banko-m ... nej gif hit en butelj vin, säger jag!" och från mitt hufvud till mitt hjerta sjöngo under alla pulsars pukslag, i vexlande echon, trettiotusen! — "Ja, (fortfor den tjocke herrn) och kan ni väl tro, att i den massan äro för niohundra riksdaler kotletter, och för femtusen champagne. Nu stå hans kreditorer vackert der och gapa; i huset finnes knappt för två styfvers värde, och utanför den enda hederliga tillgången — en kalesch!" — "Aha, det var något helt annat! hör hit gosse! uppassare! he, kom hit! tag bort det der köttet och bouillon och vinet! och hör, tag vara på, min gunstig herre, att jag ingen smula smakat af alltsammans ... hur skulle jag också; jag har ju intet annat gjort, än ätit sedan jag fick ögonen upp i morse! (en förskräcklig osanning), och kom nu ihåg, att jag ej bör betala för det här onödiga kaleset." — "Men Herrn har ju beställt det," svarade bistert up-

passaren. — Min vän," svarade jag, och tog mig bakom örat, ett ställe, hvarifrån personer, stadede i bryderi, merändels hemta nödtorftiga koncepter, "min vän, det var ett misstag, som jag ej bör få plikta för, då det ej var mitt fel, att en rik arfvinge, för hvilken jag beställt frukosten, i en hast blef fattig, och fattigare än mången fattig, emedan han mistat mer än hälften af sina kreditiver på framtiden. Om således han, som ni väl kan begripa, i så fatta omständigheter, ej kan betala en dyr frukost, så hindrar det icke, att jag ju kan betala äggen som jag förtärt, och gifver er en god drikspenning för ert besvär, emedan affärer tvinga mig att genast flytta härifrån."

Medelst min förträffliga logik och goda drikspenningar slapp jag, med blödande hjerta och vattnande mun, ifrån min dyra frukost, och vandrade med mitt lilla knyte under armen, omkring i staden, sökande efter rum, som ej kostade mycket penningar, och funderande hvar jag skulle få penningar till att betala mitt rum.

Jag hade fått en smula hufvudvärk af den häftiga choquen, som der hade uppstått emellan hoppet och verkligheten. Men då jag under min promenad fick se ur ett präktigt equipage stiga en herre, med band, stjernor och krachan, som hade gulblek hy, djupt rynkad panna, och öfver ögonbrynen ett karakteriserande drag af elakt lynne; då jag fick se en ung grefve, som jag vid Upsala Akademi något känt, gående som om han velat falla på näsan, af ålder och lefnadsmätthet; — då reste jag upp hufvudet, drog djupt in luften, som händelsevis (olyckligtvis) just på detta ställe hade metvurstparfym, — och prisade fattigdom och ett rent hjerta!

På en aflägsen gata erhöll jag slutligen ett litet rum, bättre passande för mina mörknade utsigter, än de ljusa förhoppningar jag ägde för ännu två timmar sedan.

Jag hade erhållit tillstånd att tillbringa vintern i Stockholm, som jag hade trott på ett helt annat sätt än jag nu hade utsigt till. Men hvad var att göra? Fälla modet var det sämsta. Lägga armarne i kors, och se uppåt himlen, icke

mycket bättre. "Solen lyser fram då minst man väntar det" tänkte jag, under det tunga höstmoln sänkte sig ned öfver staden. Jag beslöt att använda allt bemödande på att förskaffa mig en hederlig utkomst med någon ljufvare utsigt för framtiden, än den som under Prosten G...s bedröfliga beskydd öppnade sig för mig, och derunder genom renskrifning, bekymmersam utväg i en bekymmersam belägenhet, vinna mitt uppehälle för dagen.

Så lefde jag mina dagar fram under fruktlösa bemödanden att finna öron utan bomullstappar, bröstangripande renskrifning af tomma hufvudens tomma meningar, magrande middagsgårder och stigande förhoppningar, till den afton, vid hvilkens dato i min Almanacha jag sedermera strök ett kors.

Min värd hade nyss lemnat mig med den vänliga uppmaning, att betala hyran för första qvartalet på fixa morgondagen, så framt jag ej prefererade (artigheten är fransysk), att med pick och pack ånyo anställa en upptäcktsresa kring stadens gator.

En obeskrifligt kulen November-afton hade hunnit till sin åttonde timma, då återkommen från ett sjukbesök, der jag kanhända — möjligtvis något obetänksamt, tömt min pung, jag välkomnades af denna ömma helsning.

Jag putsade min sömniga och smala dank med fingrarna, och såg mig omkring i den lilla svarta kammaren, för hvars åtnjutande jag snart skulle se mig nödsakad att göra guld.

"Diogenes bodde sämre," suckade jag med undergifvet sinne, i det jag drog ett haltande bord från fönstret, der blåst och regn ej höllo till godo att stanna utanföre. Mina blickar föllo i detsamma på en prägtig eldbrasa blossande i ett kök, tantaliskt beläget midt öfver mitt blygsamma kyffe, der spisen just var det mörkaste af alltihop. "Kokerskor och kockar äro väl lottade bland de tjenande dödlige!" tänkte jag under det jag med hemlig begärelse att leka "låna eld" betraktade den frodiga dame, som bland grytor och kastruller stod i eldske-

nets gloria, som en herrskarinna, med eldtångsspiran majestätligt hvälfvande i det glödande riket.

En våning högre upp hade jag genom ett fönster, af ingen afundsam gardin förmörkadt, utsigt in i ett väl upplyst rum, der en talrik familj var församlad kring ett thebord, fullt med korgar och skålar.

Jag var stel af köld och fukt i hela kroppen; huru tomt det var i den delen, som kan kallas magasinet, talar jag intet om; — men, "Ack, Herre Gud, (tänkte jag) om ändå den vackra flickan, som der midt öfver räcker en kopp the-nektar och en korg så magnifika skorpor åt den tjocka herrn, som af mått-
het knappast orkar resa sig från soffan, ville och kunde sträcka sin sköna hand litet längre bort, ... med tusen kyssar skulle den ... fåfängt — ack! den mätte herrn tar koppen — han doppar och doppar sina skorpor så evigt långsamt ... just att gråta åt. Nu klappar den söta flickan honom! ... Jag kan undra om det är söta Pappa sjelf eller Onkel ... eller kanske ... Ack den afundsvärda dödlige!

... Men nej, det är ju omöjligt ... han är åtminstone fyra-tio år äldre än hon. Se det måtte vara hans hustru, en äldre fru, som sitter bredvid honom på soffan, och åt hvilken fröken bjuder kringlor, gumman ser allt för hygglig ut. ... Men hvem går hon nu till, som jag icke kan se; ett öra och ett stycke af en axel är allt hvad som kommer fram förbi fönster-pelaren. Att den gunstiga personen vänder mig ryggen, kan jag väl ej förtänka den; men att den låter flickan stå framför sig och niga och bjuda en qvart timmes tid, är jag ganska stött öfver; ... ett fruntimmer måtte det vara, en karl skulle ej kunna vara så ohöflig mot denna englavarelse; det måtte då vara ... man ... eller ... nu tar den emot koppen, — och nu o ve! griper en stor karlhand i skorp-korgen; ... en grobian och så han tar för sig, den oberst ... jag kan undra om det är hennes bror! ... han var kanske hungrig, fattig karl. Nu kommer turen till två små söta ungar, lika systemen. Jag kan undra, om gunstig herrn

med ena örat lemnat något kvar. Den aldrakäraste flickan, så hon smeker och kysser dem, och ger dem alla kringlor och kakor, som kommit undan munsjör Snålbergs långa fingrar! Nu har hon sjelf, den söta engeln, af hela trakteringen intet mer än jag, ... utom lukten likväl."

"Hvilken rörelse uppstår på en gång i rummet!... gamla herrn kommer upp från soffan; personen med ena örat rakar fram, och skuffar (han är född drummeldarius) till flickan, så att hon knuffar emot thebordet, som stöter tillbaka ner i soffan den stackars frun, som just ville springa fram; barnen hoppa och klappa i händerna ... dörren flyger upp! ... en ung officer stiger in ... fröken kastar sig i hans armar. Ja så! Ah ha! se så!" Jag slår igen mina fönsterluckor, så att det brakar, och sätter mig alldeles våt af regnet och darrande i knäna på en stol.

Hvad hade jag väl i fönstret att göra? Se det har man för det man är nyfiken.

För åtta dagar sedan flyttade denna familjen från landet in i det vackra huset midt emot mig, och det hade ännu aldrig fallit mig in att fråga hvilken och hvarifrån den var. Hvad behof hade jag väl att i afton på olofligt sätt göra mig underrättad om dess husliga förhållanden? Hvad kunde det interessera mig? Jag var vid elakt lynne; kanhända kände jag äfven litet ondt i hjertat; ... men lika mycket, — trogen min föresats, att aldrig lemna mig till ängsliga tankar, då de ej båta till något, tog jag med stela fingrar i pennan och för att skingra den ledsnad jag kände, ville jag försöka en skildring af den husliga sällheten — en sällhet som jag aldrig känt. För öfrigt filosoferade jag blåsande i mina frusna händer: "är jag då den förste, som i inbillningens drifhus sökt en värma, som tingens hårda verld nekar honom? Sex riksdaler för en famn granved, nej prosit, ej förr än December! Jag skrifer!"

Lycklig, trefallt lycklig den innerligt förenade familj, inom hvars slutna krets intet hjerta blöder eller glädes en-

samt, ingen blick, intet leende lemnas obesvaradt, och vännerna ej med ord, men i gerning dagligen säga hvarandra: "din sorg, din glädje, din sällhet är min!"

Skönt är det fredliga, det tysta hem, som skyddande kringsluter lifvets trötte pilgrim, som kring sin vänligt flammande härd till hvila församlar gubben vid stafven, den kraftfulle mannen, hans älskande maka och lyckliga barn, som i den härmande jordiska himlen hoppa med jollrande jubel omkring och sluta en i oskuld framlekt dag med att, tacksägelsebönen ännu på leende läppar, somna vid föräldrarnes bröst, under det modrens ljuftva röst i hviskande vaggtoner berättar för dem, hur kring deras läger

Små englar gå vakt,
De slå en ring,
De vaka omkring
Bädden, der oskulden soffer.

Här måste jag upphöra; ty jag kände något likt en regndroppa komma fram ur mitt öga, hvilket gjorde att jag ej kunde skönja redigt.

Huru mången, tänkte jag, i det mina tankar emot min vilja togo en melankolisk vändning, — huru mången måste ej med smärta umbära denna jordelivets högsta lycka: huslig sällhet! Jag betraktade mig en stund i den enda hela spegel jag ägde i mitt rum ... sanningens, och skref åter med dyster känsla. Olycklig kan visst den öfvergifne kallas, som i lifvets ängsliga och kulna stunder (hvilka så ofta komma) ej blir tryckt till ett troget hjerta, på hvars suck ingen svarar, hvars tysta bekymmer ingen lindrar med ett "jag förstår dig, jag ömkar dig."

Han är modfälld, ingen muntrar honom: han gråter, ingen ser det; ingen vill se det; han går — ingen följer honom; han kommer, ingen går emot honom; han hvilar, ingen vakar öfver honom; — Han är ensam, — o hvad han är olyck-

lig! Hvarföre dör han ej? Ack hvem skulle gråta honom? En graf, som inga varma saknads-tårar vattna, är så kall!

Han är ensam uti vinternatten, för honom har jorden inga blommor och dunkla brinna himlens ljus. Hvarföre vandrar han, den ensamme, hvarför väntar han, hvarför flyr han ej, skuggan, till skuggornas land? Ack han hoppas än, han är en stackars tiggare på glädje, som ännu vid elfte timman väntar att en barmhertig hand skall gifva honom en almosa.

En enda liten jordebomma vill han plocka, bära den vid sitt hjerta, för att sedan ej så ensam, ej så alldeles ensam gå ned i det tysta.

Det var min egen belägenhet jag beskref, — mig sjelf jag beklagade. Tidigt beröfvad mina föräldrar, utan syskon, vänner eller släkt, stod jag ännu i världen så ensam och så öfvergifven, att jag utan en innerlig förtröstan till himmelen och ett naturligt lyckligt lynne ofta nog bordt önska lemna denna snöda verld; men nu hade jag ända hitintills hoppats på framtiden, och derunder, af instinktlik känsla att så var det bästa, snarare än af filosofi, nedtryckt alla för mycket lifliga önskningar för det närvarandes trefnad, då de så helt och hållet voro i strid med möjligheterna. Men sedan någon tid var det tyvärr annorlunda med mig; jag kände, och i synnerhet denna afton kände jag mer än någonsin ett outsläckligt begär att hålla af någon, ... att ha hos mig en vän, ... en vän som, ... som vore ... kort sagdt en vän som vore (för mig jordens högsta lycksalighet) min maka, min älskade, min tillbedda maka! O hon skulle trösta mig, hon skulle fröjda mig! hennes ömhet skulle i den fattigaste koja göra mig till en konung! Att mitt hjertas ömma låga ej skulle hindra den trogna varelsen att vid min sida frysa ihjäl, blef mig snart under ofrivilliga rysningar klart och kännbart. Mera betryckt än någonsin, steg jag upp, och gick några slag, (det vill säga två steg fram och så högerom återmarsch) på min kammare. Känslan af min belägenhet följde mig som skuggan på muren, och för första gången i min lifstid kände

jag mig mödfälld, och kastade en mörk blick framåt min dystra framtid. Jag hade inga gynnare, kunde därför på lång tid ej vänta någon befordran, således intet eget bröd ... ergo ingen vän — hustru menar jag.

”Men hvad i Herrans namn, sade jag en gång allvarsamt till mig sjelf, hjälper det att grubbla?” Jag sökte än engång med all makt slå bort mina ängsliga tankar. — ”Om ändå någon christen själ ville komma till mig i afton! hvem som heldst det vara må; — vän eller fiende, allt är bättre än denna enslighet. Så till och med om det vore en invånare af andeverlden som öppnade min dörr — han vore välkommen! — Hvad var det? Tre slag på dörren! Jag vill väl icke tro” åter tre! jag gick och öppnade! der var ingen. Blåsten allena for tjutande upp och ned i trapporna. Skyndsamt stängde jag igen dörren, stack händerna i fickorna och gick en stund trallande öfverljudt. Några ögonblick derefter tyckte jag mig höra en suck! jag teg och lyssnade åter suckades ganska tydligt, och ännu en gång så djupt och så jemmerligt, att jag med hemlig ångest ropade: ”hvem är der?” intet svar.

Jag stod en stund begrundande hvad detta väl månne ha att betyda, då ett förfärligt kattrakande i trapporna, som jag tyckte från vinden ända ned i källrarne, och som slutades med en förskräcklig dunk mot min dörr, gjorde slut på min obeslutsamhet. Jag tog ljuset, en käpp och gick ut. I ögonblicket som jag öppnade dörren, blåste ljuset ut. Jag såg något gigantiskt hvitt skymta mot mig, och kände mig hastigt omfattad af ett par starka armar. Jag ropade på hjälp och stred så tappert för att komma lös, att både jag och min motståndare slogo omkull på golvet, dock så att jag kom öfver honom. Som en pil steg jag upp och ville springa ut för att skaffa ljus, då jag stapplade öfver något Gud vet hvad, ... (jag tror nästan att någon tog fatt mig i benen); lika mycket, jag föll för andra gången, slog hufvudet mot bords-

hörnet och förlorade sansningen, under det jag i mina öron hörde ett förargligt buller, som mycket liknade gapskratt.

Då jag åter slog upp ögonen, möttes de af ett bländande ljussken. Jag slöt dem åter, och lyssnade till ett oredigt sorl omkring mig, — öppnade dem ånyo helt litet, och sökte urskilja föremålen som omgäfvade mig, hvilka förekommo mig så gåtlika och underbara, att jag nästan fruktade att mina sinnen voro förvirrade. Jag låg på en soffa, och nej jag bedrog mig verkligen icke, — den söta flickan, hvars bild oupphörligt sväfvat för min tanke hela aftonen, stod verkligen bredvid mig och baddade, med ett himmelskt uttryck af deltagande, mitt hufvud med ättika. En ung man, hvars ansigte föreföll mig bekant, höll min hand emellan sina. Jag urskiljde äfven den tjocka herrn, en mager dito, frun, barnen, och i aflägsen skymning såg jag skymta thebordets paradis; i korthet, jag befann mig genom något obegripligt ödets hokus pokus midt ibland den familj, som jag för en timma sedan med så lifligt interesse betraktat.

Då jag fullkomligt återkom till sansning, omfamnade mig den unga mannen flera gånger med militärisk häftighet. "Känner du då ej igen mig?" utropade han, stött att se mig så statue till själ och kropp. "Har du då så alldeles glömt August D***, hvars lif du så nyligen frälst med fara af ditt eget? Som du så tappert fiskade upp med risqué att sjelf för alltid dröja i fiskarnes ointeressanta sällskap? Se här min far, min mor, min syster Wilhelmina!" Jag tryckte hans hand, och nu omfamnade mig äfven föräldrarne. Med ett duktigt slag af knytnäfven i bordet utropade nu Augusts far: "Och derföre att ni frälst min sons lif, att ni är en i botten hederlig och bra karl, att ni svälter sjelf — för att ge andra äta, derföre skall ni ha pastoratet i Hall Ja, ni skall bli kyrkoherde, säger jag, jag har jus patronatus, må ni veta!"

Jag var alldeles ur stånd att begripa, tänka eller tala på en lång stund, och innan genom tusende förklaringar allt

kom till förklaring, hade jag ej redigt fattat något annat än att Wilhelmina icke var att Wilhelmina var Augusts syster.

Han hade samma afton kommit hem från en resa i sjö-mättnings-korpsens ärender, under hvilken händelsen förlidna sommar skaffade mig den lyckan, att rädda honom ur en fara, hvaruti ungdomshetta och öfvermod störtat honom. Jag hade sedan denna händelse ej sett honom, och förut endast flygtigt gjort hans bekantskap, vid akademien druckit duskål, och sedan glömt min kära bror.

Han hade nu, med ungdomens lätt uppdrifna entusiasm, berättat för sin familj denna tillfällighet, samt hvad han för öfrigt visste och icke visste om mig. Fadren, som hade ett pastorat att ge bort, och som, (hvilket jag sednare fick veta) från sitt fönster gjort några barmhertiga anmärkningar öfver mina magra middagar, beslöt, bestormad af sin sons böner, att höja mig ur fattigdomens sköte på lyckans höjd. August förtjust ville på stund och timma förkunna mig min lycka, och för att med detsamma tillfredsställa sin älsklingsvurm att göra upptåg, ger han sig tillkänna i min trappa på ett spöksätt, hvars följd för mig blef en stark, ehuru ej farlig kontusion vid tinningen, och den oförmodade flyttningen öfver gatan, från djupaste mörker till klaraste ljus. Tusende gånger bad mig den goda ynglingen om förlåtelse för sin obetänksamhet; tusende gånger försäkrade jag honom, att det icke ens var värdt att tala om den lapprisknuffen. Och i sanning var pastoratet en balsam, som hade kunnat göra en större skada okännbar.

Jag igenkände förvånad och litet flat, att örat och axeln, hvars egare så förskräckligt grep i skorpkorgen, och öfver hvilken jag utgjutit min galla, just tillhörde Augusts far och min patron. Den tjocke herrn, som satt i soffan, var fröken Wilhelminas söta onkel.

Mina nya vänners godhet och glädtighet gjorde, att jag snart kände mig hemmastadd och lycklig. Gamla herrskapet

behandlade mig som barn i huset, de unga som en bror, och de båda små tycktes i mig ana en tillkommande pepparkaks-vän.

Sedan jag af Wilhelminas vackra hand emottagit två koppar the, hvartill jag fruktar att jag i distraktion tog ännu flera skorpor än min förträffliga patron, steg jag upp för att taga afsked. Man ville nödvändigt behålla mig kvar i huset öfver natten, men jag blef vid min föresats, att under tacksägelser till mitt ödes högre ledare i mitt gamla logis tillbringa den första lyckliga natt.

Alla omfamnade mig ånyo, och jag omfamnade nu alla så rätt af hjertans grund, äfven Wilhelmina, på erhållen nådig tillåtelse likväl. — "Det hade varit så godt att jag låtit bli det," tänkte jag sedan, om det skall vara första och sista gången! August följde mig tillbaka.

I mitt rum stod min värd, midtibland kullslagna stolar och bord, med uppsyn midt emellan regn och solsken; på ena sidan drogs munnen med ett horribelt småleende upp till örat, på den andra kröp den af förargelse ned mot isterhakan; ögonen följde samma direktioner, och det hela hade utseende af ett ryckverk, tills den ton, uti hvilken August antydde honom att lemna oss allena, förvandlade alltsammans i den aldravänligaste grimmine, hvars auktor under ödmjuka bockningar ändteligen försvann bakom dörren.

August var i förtviflan öfver mitt bord, min stol, min säng, m. m. Jag hade möda att afhålla honom från att gå och prygla upp värden, som ville ha penningar för ett sådant näste! Jag måste ställa honom tillfreds med en helig försäkran, att dagen derpå ofördröjligen flytta till ett annat ställe. "Men säg honom väl, bad August, innan du betalar honom, att han är en skurk, en ockrare, en prejare, en . . . eller om du vill, så skall jag" . . . — "Nej, nej bevars! afbröt jag honom, låt mig göra, var i god ro!"

Sedan min unge vän lemnat mig, tillbragte jag lyckliga stunder, med att tänka på mitt ödes förändring, och att därför innerligen tacka Gud.

Till pastoratet gingo mina tankar sedan; och himlen vet hvilka feta oxar och kor, hvilka parker med blommor, frukter och grönsaker jag i andanom såg omgifva mig i mitt sköna paradis, der min Eva gick vid min sida stödd på min arm; och i synnerhet hvilken otalig mängd af lyckliga och uppbyggda menniskor jag såg strömma ur kyrkan der jag predikade. Jag christnade, jag konfirmerade, jag vigde mina älskade sockenbor, i mitt hjertas ifver och glädje — och glömde blott begrafningarne.

Hvar och en brödlös prest, som fått ett pastorat, hvar och en dödlig, som oförväntadt fått en länge hyst önskan uppfylld, skall lätt föreställa sig min belägenhet.

Längre fram på natten sänkte sig slutligen liksom ett flor för mina ögon, och mina tankar råkade småningom i en villervalla, som alstrade allahanda besynnerliga föreställningar. Jag predikade med hög röst i min sockenkyrka, och församlingen sof. Efter gudstjensten kommo menniskorna ur kyrkan som oxar och kor, och bölade mot mig, då jag ville förmana dem. Jag ville omfamna min hustru, men kunde ej skilja henne från en stor rofva, som tilltog i hvar ögonblick, och som slutligen vexte öfver oss båda. Jag sökte på en stege klättra upp till himlen, hvars stjernor vinkade mig vänliga och klara; men potates, gräs, vicker och ärthalm snärde obarmhertigt kring mina fötter, och hindrade hvar steg. Till slut fann jag mig gå på hufvudet midt ibland mina besittningar, och under det jag i min sömnlösa själ storligen undrade huru detta kunde komma sig till, somnade jag djupt från minnet af mina drömmar. Likväl måtte jag mig ovetande ha fortsatt kedjan af mina pastoratliga tankar, och predikade i sömnen hela det öfriga af natten, emedan jag om morgonen vaknade vid ljudet af min egen röst, som helt högt utropade: "amen!"

Att gårdags-aftonens händelse verkligen var sanning, och ej dröm, hade jag möda att öfvertyga mig om, innan August kom att besöka mig; och att bjuda mig äta middag hos sina föräldrar.

Pastoratet, Wilhelmina, middagen, den nya kedjan af framtida förhoppningar, bestrålade af det närvarandes klara sol, allt öfverraskade mig ånyo med en glädje, som man kan känna, men aldrig beskrifva.

Jag helsade, ur djupet af ett tacksamt hjerta, det nya lif, som öppnade sig för mig, med den fasta föresats, att, hända hvad som vill, jag alltid och i allt skulle söka — göra det rätta och hoppas det bästa.

Två år sednare satt jag en höstafton vid spiselden i min kära prestgård. Bredvid mig satt min lilla älskade hustru, min söta Wilhelmina, och spann. Jag ville just för henne läsa en liten predikan, som jag nästa Söndag ämnade hålla, och af hvilken jag hoppades mycken uppbyggelse för både henne och församlingen. Under det jag bläddrade uti den, föll ett löst blad ut. Det var papperet, på hvilket jag samma afton, för två år sedan, i en vida skild belägenhet upptecknat mina ljufva och sorgliga tankar. Jag visade det åt min hustru. Hon läste, smålog med en tår i ögat, och med en liten skälmaktig min, som jag tror är henne allena egen, tog hon pennan och skref på bladets andra sida:

”Auktor kan nu af sin belägenhet göra gudskelof en teckning i fullkomlig motsats mot den, som han i en sorglig stund gjorde öfver en olycklig, som då var han sjelf.

Nu är han ej ensam, ej öfvergifven. Hans tysta suck besvaras, hans hemliga bekymmer delas af en ömt tillgifven maka. Han går, hennes hjerta följer honom; han återkommer, hon går leende emot honom; hans tår rinner ej obemärkt, den torkas af hennes hand, och hans leende återstrålas i hennes; för honom plockar hon blommor, för att kröna hans hjessa, för att strö på hans väg. Han har familj, tillgifna

vänner, och räknar till sin släkt alla dem, som inga ha. Han älskar, han är älskad, han kan göra lyckliga, han är lycklig.”

Min Wilhelmina hade med trohet skildrat det sälla närvarande, och eldad af känslor, glada, ljufva som vårsols-strålar, vill jag nu som förr med en liten tropp lätta förhoppningar voltigera ut i framtiden.

Jag hoppas således, att min predikan för nästa Söndag ej måtte vara utan nytta för mina åhörare; och skulle de förstockade sofva, så hoppas jag att icke låta denna, ej heller någon af de större och mindre ledsamheter, som möta mig, gå mig till sinnes och störa mitt lugn.

Jag känner min Wilhelmina och tror mig äfven känna mig sjelf allt för väl, för att ej med visshet hoppas, att alltid kunna göra henne lycklig. Den ljufva engeln har gifvit mig hopp, att snart få addera en liten varelse till vårt lilla lyckliga hushåll. Jag hoppas att i framtiden få multiplicera För mina barn har jag hvarjehanda förhoppningar in petto. Får jag en son, så hoppas jag att han skall bli min efterträdare ... Får jag en dotter, så om August vill vänta, men jag tror att han som bäst håller på att fria.

Jag hoppas, att med tiden finna en förläggare till mina predikningar.

Jag hoppas, att med min hustru lefva till hundra år.

Vi hoppas, min Wilhelmina och jag, att under denna tid kunna aftorka många tårar, och att sjelfva gjuta så få, som vår rang och lott såsom jordens barn kan tillåta.

Vi hoppas, att icke öfverlefva hvarandra.

Slutligen hoppas vi, att alltid kunna hoppas, och när stunden kommer, då den grönskande jordens förhoppningar försvinna vid det klara ljuset af eviga vissheter, så hoppas vi, att den allgode Fadren skall fälla en mild dom öfver sina tacksamma, ödmjukt förhoppningsfulla barn.